

Endrei Istvánné visszaemlékezése

Kópházáról Wienerneustadtba vittek, majd tovább az ausztriai Lichtenwörthbe. Gyalog mentünk egy hétig. Semmiféle tisztálkodási lehetőség nem volt. Vécére ott mentünk, ahol tudunk. Közben vigyáztak ránk. Lichtenwörthben egy gyárba vittek minket, ott laktunk. Két nagy teremben aludtunk a földön. Öten voltunk ott barátnők, és nagyon összetartottunk. Egy kárpitosnak volt a felesége az Éva, azzal jöttem később vissza, aztán egy vidéki lány, a Magda és a Klári. A Klári a Rotschild Klára divatszalonjának volt a manőkenje [Rotschild Klára (1903-1976) - divattervező, 1934-ben divatszalonot nyitott, 1945 után állami alkalmazottként a Clara Szalon művészeti vezetője volt. - A szerk.]. Az ötödik lány nevére sajnos már nem emlékszem, de azt tudom, hogy a Pozsonyi úton lakott.

Mi Kópházán jöttünk úgy jobban össze. A lágerben is úgy jött ki a lépés, hogy igyekeztünk egymás mellé kerülni. Kitaláltuk azt, hogy közösen leszünk a leterített pokrócon. Azt mindenki hozott magával. Könyvet nem vittünk, csak ruhaneműt, pokrócot, csajkát, fésűt. Mikor innen elmentünk, akkor úgy készültünk, mint a katonák. Csajkát vittünk magunkkal, meg evőeszközt. A csajkára szükségünk volt, de az evőeszközre nem. Feketekávét volt, és általában inkább levesek voltak. Abból tudtunk enni, amit otthonról elvittünk. Ha valakinek nem volt még pohara sem, akkor a másik kisegítette. Ott nem volt semmi. Ezt már nem vették el.

Mindig egy pokrócon ültünk, és nekem volt egy kardigánom, azt följejtettük. A följejtett kardigánt nem hiányoltam, mert volt egy télikabátom, akkor már az épületből sem nagyon engedtek ki, bent meg nem fáztunk. Ez az én ötletem volt, mert én tudtam kötni. Kézimunkázni gyerekkorom óta szoktam, szívesen csináltam ilyesmit. Fából faragtunk kötőtűt, talán nekem volt bicskám is. Mindenki kapott egy darabot, és kötögettünk. Semmi nem készült a felfejtett kardigánból. Ez csak olyan ötlet volt, nem volt semmi értelme, csak úgy szórakozásból, hogy teljen az idő. Lichtenwörthben nem dolgoztunk, csak Kópházán. A tisztálkodásnál is segítettük egymást, mikor sorba álltunk mosakodni, fésülni, magunkat rendbe szedni.

Enni alig kaptunk. A kenyeret úgy osztottuk szét, hogy egy szöveget beleszúrtunk a kenyér közepébe, és spárgával és krétával bejelöltük, és úgy vágtuk el. A fejünk alá tettük a kenyeret, nehogy ellopják. Hogy kinek volt krétája, azt nem tudom. Ezt az Éva csinálta. Mint a tortaszelet, olyan volt a levágott kenyérdarab. Úgy ettünk, hogy mi öten leterítettünk a szalmára pokrócot, és azon ettünk. Az már állati ösztön volt, hogy ellopták egymás ennivalóját, mert ilyen is volt. Sokszor arra figyeltünk föl, hogy hol az egyik sír, hol a másik, hogy ellopták a kenyerét. Mást nem nagyon loptak, erre már nem emlékszem.

Nekem volt hálózsákom, én abban aludtam. Közvetlenül mellettem feküdt egy férfi Lichtenwörthben, aki segítkezett az étel kiszállításában. Teherautóval ő ment többek közt az ételért. Nem tudom, hogy honnan hozták, de reggel kaptunk a csajkába feketekávét és délben valami levesfélét. Azért egyeztünk bele, hogy ő ott feküdhessen mellettünk, mert nekem hálózsákom volt, és azon a felén a zsák zárt volt, azonkívül rendben tartottuk az ő helyét, már amennyire lehetett, és akkor kaptunk egy csajkával több ennivalót. Így segítettünk egymásnak. Azért, hogy mi őt istápoltuk. Ő ott könnyebben tudott ételhez jutni. Nem tudom, mi lett vele később.

Nagyon sokszor volt az, hogy közben elkezdődött a légiriadó, és a kocsiknak le kellett állniuk, és csak este tudták továbbvinni az ételt. Sokszor éjjel tizenkettőkor ébresztettek fel minket, hogy megjött a kocsi, akkor adták oda a levest, és mindegyik olyan hasmenést kapott, hogy csak. A gyárépület végén volt egy kertkapu, rács kordonnal, de odáig nekünk nem volt szabad mennünk. Csak a gyárépület mellett volt szabad lennünk.

A táborban mi, öten írtunk egy receptes könyvet. A receptes könyv úgy született, hogy mi öten, asszonyok, akikkel egymásra találtunk, tulajdonképpen mind háziasszonyok voltunk, és rendszeresen főztünk. Lichtenwörthben már nagyon éhesek voltunk, folyton ennivalóról beszélgettünk. Én vittem magammal levélpapírt és borítékot meg ceruzát, arra gondolva, hogy majd haza fogok írni. Azért volt ez nálam, amit nem vettek el tőlünk, és a recepteket erre a levélpapírra írtuk. Mindegyikünk diktált egyszerű recepteket, olyanokat, amiket már otthon megcsináltak, mennyi liszt, mennyi ez, mennyi az kell. Én nem tudtam nagyon jól az arányokat, mert annak idején, ha kérdeztem anyámat, azt mondta, hogy egy kicsit ebből, kicsit abból, ő mindig így mondta. Ezek már mind ki voltak próbálva, „bejártott” receptek voltak. Ezt mind fejből írtuk, ugye szakácskönyv nem volt nálunk. Ezt a könyvet naponta írtuk. Nagyon apró betűkkel írtunk, hogy több férjen a papírra.

Az volt a helyzet, hogy reggel korán keltünk, hogy meg tudjunk mosakodni. A gyárnak volt egy nyolcvanszemélyes fürdőhelyisége, mi háromezren voltunk. Volt egy hosszú vízcső, azon voltak bizonyos távolságra csapok, előtte egy vályú. Reggel hatkor ott sorakoztunk, hogy be tudjunk jutni, időben kellett menni, mert gyakran egy idő után elzárták a vizet. Ott mostuk ki a dolgainkat. A hátizsákból kihúztuk a zsinórt, azon teregettünk. Férfiak, nők vegyesen fürödtünk, nem volt arra idő, hogy egymást nézzük, és szégyenkezzünk. Örültünk, hogy bejutottunk.

Amikor megmosdottunk, akkor elkezdünk tetvészkedni, sok volt a tetű és a bolha. Volt, hogy hetekig nem mosakodtunk, amikor bombáztak, mert akkor mindig lekapcsolták a vizet. Nem mindenkinek volt sűrűfésűje [A sűrűfésű speciális „célszerszám” - „Mindkét felén sűrű, rövid fogú fésű” (Magyar Értelmező Kéziszótár) volt, amelyet kifejezetten a hajhoz tapasztott ún. serkék - fejtetűpeték - eltávolítására használtak. - A szerk.], de nekem volt, mert anyám fodrász volt. Anyám valahogy ösztönszerűen ezt is becsomagolta nekem. Ennek aztán nagy hasznát vettük ott. A mosakodás után általában kimentünk az udvarra. A gyárépület mellé szabadott csak mennünk, és mindenki megfésülködött vele. Volt persze ruhatetű is, azt is kivetveztük. Ez napi rutin dolog volt. Utána fölöltözködtünk, és akkor leterítettünk egy pokrócot, odaültünk a fal mellé, ahol vagy írtuk a recepteket, vagy később kötöttünk. Ez egy menetrendszerű dolog volt.

Én írtam a recepteket, mert a papír és ceruza is az enyém volt. Így maradt ez egyébként nálam. Az egész receptgyűjtemény az enyém lett. Mindig valaki más diktálta a receptet az öt közül. Én nem emlékszem, hogy diktáltam volna, én csak írtam, nagyon apró betűkkel, hogy elég legyen a papír. Nem volt szempont, hogy milyen típusú ételeket írunk. Ami éppen eszünkbe jutott. Fűszerrecepteket, édes és sós süteményeket, húsokat, mártásokat meg hasonló ételeket írtunk le. Sok krumpolis és húsos étel van benne, meg sütemény. Leves kevésbé, valószínűleg azért, mert ebből elégünk volt. Ha az ember megnézi a recepteket, inkább tápláló és „hizlaló” ételek vannak benne. Ez persze nem volt tudatos. Nincs rendszer a receptekben, ahogy jött, úgy írtuk. Ezt mindennap írtuk, egy-két órát. Beszélgettünk is közben természetesen. Ez is egy szórakozás volt, meg jobban telt az idő. Hogy kinek volt az ötlete eredendően, azt már nem tudom. Nálam maradt az egész, nem osztottuk szét. Hogy főztem-e belőle valaha is, nem emlékszem, valószínűleg nem. A háború után ez előkerült. Nem dobtam ki, volt nekem egy szakácskönyvem, oda tettem be ezt a köteget, így maradt meg. Sok olyan recept van benne, amit én is csináltam azelőtt, sokat ismertem közülük. Ez egy emlék nekem, úgy, ahogy általában a fényképeket is megtartottam, ezt a receptes könyvet is. Jelentős ez az én életemben.